

Різник Станції Андерсона

Джеймс С.А. Корі

Коли Фред був малим, ще на Землі, та мав п'ять чи шість років, він бачив, як бур'ян ріс у темному погребі його дядька. Рослина була блідою та тонкою, але вдвічі довшою за ті, що росли надворі, викручена, у спробі дістатися сонячного світла. Чоловік за барною стійкою був саме таким: занадто високий, занадто блідий, занадто спраглий до чогось, що він не мав і ніколи не матиме. Астероїдiani всі такі.

Музика в барі була сумішшю пенджабських ритмів з високим жіночим голосом, який зачитував реп багатомовною безладною мішаниною, що складала астероїданський Креол. Побитий пінбольний автомат позаду дзвенів і грюкав. Дим від гашишу підсолоджував повітря. Фред відкинувся на барному стільці, явно зробленому для когось на десять сантиметрів вищого, ніж він, і лагідно посміхнувся.

- Якись, курва, проблеми? – спитав він.

Бармен міг би бути китайцем, корейцем, чи сумішшю з обох. Значить, його родина, певно, прибула сюди в одній з перших хвиль. П'ять поколінь вони боролися за повітря, пакували свої великі родини у дослідницькі кораблі на сім ліжок, дивлячись на Сонце, яке звідси видавалося заледве більшим від найяскравішої зірки. Їх стало вже непросто сприймати за людей.

- Ніяких проблем, *хефе*, - сказав бармен, навіть не поворухнувшись. У дзеркалі за барною стійкою Фред побачив, як відчиняються розсувні двері. Четверо астероїдан ввалилися всередину. Один мав на руці пов'язку з розколотим кругом Альянсу Зовнішніх Планет. Фред побачив, що вони помітили його. Він побачив, що один з них його впізнав. Маленький струмок адреналіну в його крові був автоматичним та приємним.

- Тоді чом би тобі не принести мені мій напій?

Бармен застиг на якийсь час та потім почав рухатися. Віскі наливалось інакше, коли силу тяжіння створювало обертання, але не настільки, щоб Фред міг сказати, що саме було в цьому не так. Ефекту Коріоліса на станції Церери не мало б бути достатньо, аби змінити кут – принаймні не поблизу поверхні астероїда. Можливо, струмінь просто падав повільно. Бармен посунув склянку до нього.

- За рахунок закладу, - сказав чоловік, потім через пів миті тиші, - Полковнику.

Фред зустрів його погляд. Ніхто не говорив. Фред акуратно відпив. Напій опалив горло та залишив на корені язика присмак старих грибів та хлібної плісняви.

- У тебе є щось, що не ферментована грибниця? – спитав Фред.

- *Сілі ім на гут фо то, к'ераджанг то бі хія?* – сказав голос позаду нього. «Якщо тобі не подобається, що ти тут забув?»

Фред крутнувся на своєму сидінні. Один із чотирьох, які щойно увійшли, витріщився на нього. Він був широкоплечим як на астероїдянина. Водій меха, певно. Чи може просто вбив багато часу в качалці. Деякі з них так і робили, використовуючи машини і гирі, і коктейлі з дорогих медикаментів, аби отримати те, чого не дала їм гравітація.

«Що ти тут забув?» Гідне питання.

- Мені подобається віскі, яке колись було яким-небудь зерном. Хочете посмоктувати гриби, не змушуйте мене вас спиняти.

Водій меха сунувся на своєму сидінні. Фред подумав, що він збирався підвестися, але замість цього, чоловік знизав плечима та відвів погляд. Його друзі переглянулися. Той, що з пов'язкою, витягнув ручний термінал та швидко друкував щось на екрані.

- У мене є трохи бурбону, привезеного з Ганімеда, - сказав бармен. – Влетить у копійчину.

- Не достатньо, аби мене спинити, - сказав Фред, повертаючись назад. – Принеси пляшку.

Бармен нахилився. Його рука почала нишпорити під барною стійкою. Напевно, там десь була зброя. Фред майже міг собі його уявити. Якийсь пістолет зроблений так, аби спочатку налякати, а потім, якщо це не вдасться, пристрелити. Чи може дробовик, обрізаний для ближнього бою. Фред почекав, але рука чоловіка піднялася разом з пляшкою. Він поставив її на стійку. Фред відчув швидкий наплив полегшення та розчарування.

- У чисту склянку, - сказав Фред.

- Я тут подумав, - сказав бармен, тягнучись до полиці біля дзеркала, - ви тут для чогось. Різник Станції Андерсона у барі для астероїдян.

- Я просто хочу бухла, - сказав Фред.

- Ніхто не хоче просто бухла, - відповів бармен.

- Я особливий.

Бармен посміхнувся.

- Це точно, - сказав він, опісля чого нахилився так, що його голова була майже на одному рівні з Фредовою. – Подивіться на мене, Полковнику.

Фред відгвинтив кришку з пляшки і налив на два пальці у нову склянку. Тоді нап'яв кришку на місце. Бармен не ворухився. Фред зустрів вицвілі карі очі. Він хотів щось сказати, навіть непевний, що саме – щось колюче, принизливе та злостиве. У дзеркалі щось заворушилось. Чоловіки позаду нього.

Фред мав мить, аби підготуватися до удару ножом або кулаком, або до кулі, та цього не сталося – чорний мішок опустився на його голову.

За три роки до цього все було інакше.

- Дагмар підходить до цілі, дев'яносто секунд до контакту, всі системи в нормі.

- Вас зрозумів, Дагмар. За сигналом, початок штурму через дев'яносто...

Фред зменшив звук для частоти пілотів, перетворивши їхні перемовини на тиху фонову музику з текстом про позиціонування та вектори. Дев'яносто секунд до того, як штурмовий загін виступить.

Вічність очікування.

Фред зробив довгий глибокий видих, забрало його шолома на секунду запотіло та поволі прояснилося. Він спробував розім'ятися, але амортизаційне крісло не давало йому витягнути кінцівки в будь-якому напрямку. Командна консоль показувала вісімдесят три секунди до контакту зі Станцією Андерсона. Дихання та розминка вбили лише сім секунд.

Він перемкнув свій дисплей на вид з переднього шлюзу Дагмара. Це був абордажний човник десанту, збудований для того, аби прикріплюватися до корабля чи станції та прорізати дірку, а дисплей показав двісті десантників, пристібнутих до вертикальних амортизаційних кліток, біля яких швидкознімними затискачами було прикріплено їхню зброю. Шлюз мав швидко відчинитися як тільки-но вибухівка проробить діру в корпусі, та зафіксуються клямки зовнішніх замків.

Важко було сказати з упевненістю, коли вони усі в герметичній бойовій броні, та десантники здавалися спокійними. Їх тренували на Місяці, аж поки маневрування при низькій чи нульовій гравітації не стало їхньою другою натурою. Їх розміщали в тісних кораблях, доки нескінченні клаустрофобні металеві коридори з глухими кутами на кожному перехресті не перестали лякати їх. Їм казали, що підрозділ десантників під час повноцінної штурмової операції може понести до 60 відсотків втрат, аж поки це число не перестало для них щось значити.

Фред оглянув своїх людей в їхніх клітках та уявив собі, що шестеро з десяти з них не повернуться.

Таймер показував тридцять секунд.

Фред перемкнув консоль на радар. Дві великі плями поряд Дагмару. Його сестринські човники, кожен сам з двомастами десантниками. За ними маленькі та швидкі кораблі ескорту. Попереду, виростаючи та наближаючись з кожною секундою, оберталося масивне кільце Станції Андерсона.

Кожен був на місці, його війська були готові до бою, дипломатія провалилася, і прийшов час для його роботи. Він відкрив командний канал для командирів його загонів, десять варіацій фонового шуму одразу полилися в його шолом.

- Усі загони, десять секунд до штурму. Підтвердіть.

Десять голосів відповіли підтвердженням.

- Вдалого полювання, - сказав Фред, після чого підняв свій тактичний дисплей. Схема Станції Андерсона висвітилася у оманливо чіткому двомірному плані поверхів. Невідомо, скільки укріплень астероїдiani звели на станції, коли захопили її.

Його солдати показалися як шістсот зелених точок, що висіли зовні біля станції.

- Штурм, зараз! Вперед! Вперед!, - пілот Дагмару закричав у рацію. Корабель дригнуло, коли кігті шлюзу встромилися у металеву плоть станції, Фред почув цей металевий скрегіт навіть через своє підбите м'яке крісло. З креном убік повернулася гравітація, коли станція почала нести абордажні човники своїм обертанням у 0.3 g. Серія високочастотних ударів пролунала коли спрацювала вибухівка, пробиваючи корпус станції.

Над його тактичним дисплеєм увімкнулися десять менших екранів, командувачі загонів активували камери на шоломах своїх обладунків. Десантники проникли через три нові дірки в обшивці Андерсона. Фред перемкнувся на тактичну схему поверхів, відбиваючи по екрану пальцями.

- Усім загонам встановити плацдарм та позицію для відступу у коридорі Л, між З'єднанням 34 та З'єднанням 38, - сказав у ефір Фред, як завжди здивований, наскільки спокійним його голос звучав під час бою.

Зелені точки рухалися коридорами, відміченими на його дисплеї. Інколи, нові червоні точки виникали, коли дисплей десантника фіксував вогонь у відповідь та позначав особу як загрозу. Червоні точки ніколи не протримувалися довго. Час від часу, зелені точки ставали жовтими. Коли солдата нейтралізували, його бойові обладунки реєстрували поранення або смерть, відмічаючи його небоездатним.

Небоездатний. Який гарний евфемізм для одного з його хлопців, стікаючого кров'ю на гівняній станції в самій душі Поясу астероїдів. Шістдесят відсотків передбачених втрат. Чотири зелені точки на кожні шість жовтих, і кожна з них – його.

Він спостерігав за ходом операції, наче граючи в високотехнологічну відеогру, розставляючи свої фігури, реагуючи на загрози новими наказами, слідкуючи за рахунком, що визначався тим, скільки зелених точок лишалися зеленими.

Виникли три червоні точки. Чотири зелені точки припинили просування та скочили в укриття. Фред відправив ще чотири зелені точки у боковий прохід, рухаючи їх для обходу з флангу. Червоні точки зникли. Зелені точки знов рухалися. Існувала легка спокуса загубитися в потоці всього цього, забути, що ці символи на екрані насправді означали.

Командир загону з команди точок перервав його роздуми викликом через командний канал.

- Варто, це загін перший поточний.

Фред переніс свою увагу на вид з камери шолома командира першого загону. Імпровізована барикада розляглася по той кінець довгого коридору з плавним спуском. Його тактичний дисплей відзначив дюжину чи більше противників, що її обороняли. Поки Фред дивився, маленький об'єкт, запущений з-поза барикади, підірвався, наче граната, за декілька метрів від позиції лідера загону.

- Варта на зв'язку, вас чутно, загін перший поточний, - відповів Фред.

- Важкоукріплена позиція блокує доступ до головного коридору. Можемо ліквідувати її важким озброєнням, але є загроза значного структурного пошкодження та можливої втрати життєзабезпечення в цій секції.

Фред глянув на тактичну мапу, помічаючи близькість декількох ключових вузлів життєзабезпечення та живлення до забарикадованої позиції. «Тому вони й засіли тут. Бо думають, що ми цього не робитимемо».

- Вас зрозумів, загін перший, - відповів Фред, шукаючи альтернативний шлях. Такий не знаходився. Астероїдiani були розумними.

- Варто, очікуємо відповіді. Використовувати важке озброєння для ліквідації барикади, або зачистити наступом?

Підірвати великий шматок життєзабезпечення станції, вбивши хтозна скільки цивільних, які ховаються в своїх кімнатах, чи відправити своїх людей відпрацьовувати прогнозовані 60 відсотків втрат, щоб зайняти позицію.

У сраку. Астероїдiani зробили свій вибір. Хай живуть із наслідками.

- Загін перший поточний, використання важкого озброєння для ліквідації перешкоди авторизовано. Кінець зв'язку.

Кілька секунд потому барикада зникла у спалаху світла та хмарі диму. Через мить його люди знов рухалися.

Три години – і двадцять три жовті точки потому надійшов виклик:

- Варто, це загін перший поточний. Командний центр взято. Станція наша. Повторюю, станція наша.

Його руки, зв'язані за спиною, боліли. Скутий по щиколотках, він міг лише або лягти на бік, або підвестися на коліна. Він не міг розпрямити свої ноги, аби стати. Він вирішив стояти на колінах.

Темрява мішка на його голові була абсолютною, але, судячи за обертальною гравітацією, він був десь неподалік зовнішньої поверхні станції. Шлюз, значить. Він чув шипіння та тріск, коли внутрішні двері герметизувалися. А далі буде або свист вивільнюваного поволі повітря, або ж, якщо вони збиралися викинути його у космос, різкі звуки відімкнення аварійних систем безпеки. Він провів ступнями по підлозі, шукаючи шпарини. Двері просто відповзуть убік, чи це ще старий дизайн на петлях?

Звук, який почувся, не був механічним. Хтось по лівий бік від нього, жінка, відкашлялася. Кілька секунд потому двері відчинилися, потім зачинилися. М'який звук нагадував герметичний шлюз, але на станції це ні про що не казало. Більшість дверей були герметичними. Звук кроків наблизився до нього. П'ятеро чоловік. Може шестеро. Жінка з першінням в горлі до них не належала.

- Полковнику? Зараз я зніму цей мішок.

Фред кивнув.

Світло повернулося до його світу.

Кімната мала дешеве підлогове покриття та сирий камінь замість стін. Трубопроводи обплели стелю та стіни, а широкий металевий стіл стояв самотньо у кутку. Службовий тунель. Світло було жорстким та неприємним. Він упізнав чотирьох чоловіків з бару. Інший доєднався до них. Худий, молодий, з вугровим висипом на обличчі, що був би вартий лікування. Фред повернув свою шию, аби побачити жінку. Вона стояла струнко, із флешетною рушницею¹ в руках, якій було вже років п'ятдесят, та розколотим кругом АЗП на біцепсі.

Жоден з них не носив масок. Коли новий чоловік заговорив, його голос не був зміненим. Їм було все одно, чи Фред їх упізнає.

- Полковник Фредерик Люціус Джонсон. Я з нетерпінням чекав нашої зустрічі. Мене звать Андерсон Доз. Я працюю на АЗП.

- Андерсон, га? – сказав Фред, та чоловік знизав плечима.

- Мої батьки назвали мене на честь Кооперативної Індустріальної Групи Андерсона-Хйосуна. Гадаю, я ще непогано відбувся, зважаючи на все.

- То що, Станція Андерсона була тобі як брат?

- Тезка. Звіть мене Доз, якщо так зручніше.

- Пішов нахуй, Дозе.

Доз кивнув та припав на коліно, підносячи обличчя ближче до Фреда.

- *То є ду маотенг мілаода ке?* – спитав один з чоловіків з бару.

¹ Рушниця, що стріляє довгастою, схожою на дротики чи стріли, шрапнеллю (прим. пер.)

- *Keep to front*, - сказав Доз, і чоловіки пішли. Доз почекав, поки двері зачиняться за ними, перед тим, як продовжити. – Ви проводите багато часу в астероїднських барах, Полковнику. Хтось може подумати, що ви там щось шукаєте.

- Дозе?

- Фреде?

- Мене тренували для кращих допитів, ніж ти зможеш побачити у своєму житті. Хочеш вибудувати рапорт? Гаразд, давай. Поговори трохи, зніми з мене кайдани, почни казати, що можеш урятувати мене, якщо я просто розкажу, що мені відомо. А потім я вирву твої очиська та виїбу тебе в череп. Зрозуміло?

- Цілком, - сказав Доз без тіні смутку. – Тож розкажіть мені, Фреде, що сталося з вами на Станції Андерсона?

Як тільки бійці закінчили прочісувати коридори в пошуках окремих залишених супротивників, загін десантників супроводив Фреда всередину завойованої станції. Він ненадовго зупинився біля позиції для відступу, яку вони спорудили прямо зовні дверей шлюзу. Десантники вже стали повертатися туди з інших точок. Їхні рухи були різкими від адреналіну, і їх також трясло від післябойового страху. Фред дозволив їм помітити себе. Він поклав руки їм на плечі та запевнив, що вони добре попрацювали.

Хтось із них повертався на носилках. Жовті точки з плоті і крові. Санітари метушилися між ними, підключаючи свої ручні термінали до портів у силових обладунках уражених солдатів, читаючи діагностику, а потім розподіляючи їх у черзі на операцію, залежно від важкості поранень. Інколи вони натискали на кнопку, що з'являлася на їхніх терміналах, і одна з фредових жовтих точок ставала чорною. Його командне програмне забезпечення відмічало загибель і відправляло повідомлення до командирів відповідних загонів та рот, аби ті написали листа родинам. Його органайзер мав потім зареєструвати відповідні записи.

Все це було дуже чисто, дуже організовано. Століття воєн у електронну добу дистильовали її до ось такого. Фред поклав руку на лікоть молодій жінки, чії обладунки реєстрували декілька травм хребта, і стиснув. Вона показала великий палець угору, і це відчувалося наче удар під дих.

- Сер?

Фред підвів погляд та побачив свого першого лейтенанта, що стояв струнко.

- Ми вже готові?

- Так точно. Десь можуть бути поодинокі залишки ворога, але ми контролюємо коридори звідси і до оперативного пункту.

- Відведіть мене туди, - сказав Фред.

Вони пройшли відстань, яку його десантники відвойовували годинами, лише за кілька хвилин. Команди, що мали вичищати місце бою, були все ще у абордажних човниках, очікуючи підтвердження та дозволу. Розпорошеними по коридорах лежали тіла вбитих ворогів. Фред роздивився їх. Якщо не зважати помітну відсутність знаків АЗП, вони цілком були схожими на те, що він очікував. Високі, худі чоловіки та жінки, яких розірвало вибухівкою чи багаторазово продірявило малими снарядами. Більшість була озброєна, але декілька з них – ні.

Вони зайшли за ріг до головного коридора, а згодом дійшли до барикади, яку він наказав знищити. Близько дюжини тіл лежало поряд. Хтось із них у саморобній броні, але більшість із них у простих скафандрах. Вибухова ракета, яку використали його десантники, щоб зачистити коридор, розірвала їх як перезрілий виноград. Герметичні обладунки Фреда захистили його від запаху нутрощів, але сенсори доповіли про невелике зростання рівнів метану в атмосфері. Сморід смерті зведений до набору цифр.

Невелика купа зброї та саморобної вибухівки лежала поряд.

- Оцим вони були озброєні? – спитав Фред.

Його супровід закивав.

- Доволі легкі штуки, сер. Рівня цивільних. Більшість із цього не проробило б навіть вибоїни на нашій броні.

Фред нахилився та підібрав саморобну гранату.

- Вони кидали у вас бомби, аби ви не підійшли ближче та не зрозуміли, що їхні рушниці не працюють.

Лейтенант розсміявся:

- І змусили нас покласти багатьох із них. Якби ми лиш знали, що вони стріляють сіллю, ми б просто підійшли та вирубили б їх електрошокерами.

Фред похитав головою та поклав гранату на місце.

- Передайте підривникам, аби прийшли та знешкодили цю вибухівку, поки це саморобне лайно не вибухнуло та не вбило когось.

Він подивився на вузол життєзабезпечення неподалік, зім'ятий розривною ракетною. «Вдосталь сторонніх загинуло сьогодні». Фред відкрив звіт про стан станції, який його кіберкоманда оновлювала щохвилини. Вони показали повну втрату життєзабезпечення у секції, де він знаходився, а також у двох сусідніх. Трохи більше за тисячу сто людей без повітря і без електроенергії. За кожними дверима, які він міг побачити могла бути родина, яка випустила свій останній подих, стукаючи, щоб їх випустили, бо купка тупих астероїдів збудувала свої барикади там, де збудувала. І тому що він вирішив їх знищити.

Поки його лейтенант зв'язувався з командою саперів, Фред пройшов до командного центру. По дорозі він побачив ще кілька трупів астероїдян. Вони намагалися втримати коридор навіть після того, як його люди підірвали першу барикаду, ховаючись за саморобними бар'єрами та кидаючись вибухівкою, яку вони зробили в себе у ванні. Намагаючись виграти час, але для чого? Кінцевий результат не викликав ніяких сумнівів. Вони поступалися кількістю та не мали гідного озброєння. Єдина причина, чому його солдатам знадобилося три години полягала в тому, що Фред наполіг, щоб вони рухалися обережно. Дивлячись на тіла без броні на підлозі, він зрозумів, що його люди могли ступити в командний центр за половину цього часу.

Вони також мали це знати, ці люди, що лежали на підлозі навколо нього. «Телепні змусили нас їх убити».

Лейтенант наздогнав його саме коли він входив до командного центру. Трупи заповнили кімнату, не менше двадцяти штук. У той час, як більшість з них була у різноманітних моделях скафандрів, один чоловік у центрі кімнати носив лише синій комбінезон з логотипом гірничої компанії на плечі. Його прострелили кількадесят разів. Малокаліберний пістолет приклеївся до руки його ж власною кров'ю.

- Ми гадаємо, що це лідер, - сказав його ескорт. – Він робив якусь трансляцію. Всі інші билися до останнього, щоб виграти йому трохи часу. Ми намагалися взяти його живцем, але він витягнув той маленький пістолет з кишені і...

Фред поглянув на м'ясорубку навколо нього, і тривожне відчуття з'явилося у нього в животі. Воно протривало лише мить, і згодом, його замінив білогогарячий гнів. Якби він був один, він би підійшов до мерця, у дешевого синьому комбінезоні, та копнув би його. Натомість, Фред лише стиснув зуби.

- Що в біса з вами не так, люди? – спитав він в одного з мерців.

- Сер? – сказав лейтенант, дивлячись на станцію комунікації. – Схоже, він намагався транслювати аж до останньої хвилини.

- Покажіть, - сказав Фред.

- На Станції Андерсона трапилося те, що я виконував мій обов'язок, - сказав Фред.

- Ваш обов'язок, - повторив Доз. Він не перетворив це на питання. Він не передражнявав. Він просто повторив слово.

- Так.

- Виконуючи накази, значить, - сказав Доз.

- Навіть не намагайся, гівнюче. Те нюрнберзьке лайно зі мною не спрацює. Я виконував накази за інструкцією моїх вищих офіцерів, з метою відбити станцію у терористів, які її захопили. Я визнав наказ законним та належним, і за все, що відбулося опісля, відповідаю я. Я взяв станцію, і зробив це намагаючись мінімізувати, по-перше, втрати серед моїх людей і, по-друге, пошкодження, нанесені станції.

Доз подивився на нього. Легкі складки шкіри, що виникли, коли він трохи насупився, змагалися за увагу з вугровим висипом. Щось у трубопроводах клацнуло, зашипіло, потім клацнуло ще раз та зупинилося.

- Вам сказали щось зробити. І ви зробили, - сказав Доз. – Хіба це не виконання наказів?

- Я віддавав накази, - сказав Фред. – І я робив те, що я робив, бо вважав це правильним.

- Гаразд.

- Ти намагаєшся дати мені простір для маневру. Щоб я сказав, що астероїдیان, які загинули на Андерсона, вбили тому, що хтось наді мною ухвалив рішення. Це лайно.

- І для чого мені це робити? – спитав Доз. Він грав добре. Дійсно здавався зацікавленим.

- Побудувати рапорт.

Доз кивнув, потім насупився, видаючись смутним.

- А потім ми повернемося до івалтування в череп? – спитав Доз скрививши обличчя. Швидше, ніж він зміг стриматися, Фред розсміявся.

- Я тут не для цього, Полковнику, - продовжив Доз, - і я не хочу відволікатися, але хіба це не працює також і в іншу сторону? Ви не вистрелили жодного разу. Ви не торкнулися спускового гачка, не ввели жодної команди у пусковий код. Ви віддавали накази, та ваші солдати визнали їх справедливими і законними.

- Тому що вони такими і були, - сказав Фред. – Мої люди все правильно зробили.

- Тому що ви їм так сказали, - продовжив за нього Доз. – Вони виконували ваші накази.

- Так.

- Під вашу відповідальність.

- Так.

Жінка зі старою рушницею знов кашлянула. Доз опустився на дешеву підлогу, сівши зі схрещеними ногами. Навіть так він був на пів голови вище за Фреда. Його шкіра була блідою там, де не була червоною. З прищами та незграбно-

високою статурою, Доз здавався підлітком. Лише кутки очей не вписувалися у цей образ.

- А терористи? – сказав Доз.

- Що?

- Люди, що зайняли станцію. Як гадаєте, це теж було їхньою відповідальністю?

- Так, - сказав Фред.

Доз глибоко зітхнув, дозволяючи повітрю повільно пройти між його зубами.

- Ви, мабуть, знаєте, Полковнику, що штурм Станції Андерсона – це одна з найкраще задокументованих військових операцій в історії. Камери спостереження передали все. Я провів місяці передивляючись ті трансляції. Я можу розповісти речі про штурм, які навіть ви не знаєте.

- Як скажеш.

- Коли вибухнула барикада, від вибуху загинуло одинадцять чоловік. Ще трое перестали дихати у наступні дві хвилини, а останні двоє вижили доки не прийшли ваші люди.

- Ми не вбивали поранених.

- Ви вбили одного, коли він намагався підняти свій пістолет. Інша мала пробиту легеню та захлинулася у своїй крові до того, як ваші медики поглянули на неї.

- Ти хочеш вибачень?

Усмішка Доза стала холоднішою.

- Я хочу, аби ви зрозуміли, що я знаю про кожну подію, яка відбулася на тій станції під час штурму. Кожен наказ. Кожен постріл і з якої зброї він був зроблений. Я знаю все про цей штурм, і половина Поясу знає теж. Ви тут відомі.

- Сам же спитав, що трапилося, - сказав Фред, намагаючись знизати плечима настільки, наскільки це було можливо зі зв'язаними руками.

- Ні, Полковнику. Я спитав, що трапилося з *вами*.

Приватний офіс генерала Джасіри було прикрашено так, ніби хтось намагався уявити собі британський джентльменський клуб. Меблі усі з темного дуба та ще темнішої шкіри. Масивний письмовий стіл пахнув лимоном і тунговим маслом. Набір ручок та глобус Землі були зроблені з латуні. Книжкові полиці були заповнені справжніми паперовими книжками та й іншими сувенірами з життя, проведеного у подорожах. Не було видно жодного електроприладу,

складнішого за лампу. Якби не місячна гравітація у 0.17 g, неможливо було б відрізнити кімнату від офісу в Лондоні першої половини двадцятого століття.

Генерал чекав, аби Фред заговорив першим, тож Фред замість цього тряхнув склянку зі скотчем, аби напій кружляв у ній, насолоджуючись звуком, виробленим кубиками льоду, та міцним запахом скотчу. Він спустошив склянку залпом, потім поставив її на стільницю перед собою, щоб її наповнили знову.

Коли Джасіра ще раз наповнив склянку на два пальці, він вирішив більше не чекати і сказав:

- Гадаю, у вас було трохи часу переглянути відео, яке терористи транслювали з Андерсона.

Фред кивнув. Він так і думав, що це було причиною його запрошення поза службовим часом. Він зробив невеликий ковток скотчу, але відчув трохи гіркоти на язичку і поставив склянку на місце.

- Так точно, сер. Ми глушили радіо увесь час, точно за протоколом, але ми не виявили цю вузькопроменеву передачу, яку вони лишили...

- Фреде, - Джасіра перебив сміхом, - Це не допит. Ви тут не для того, аби вибачатися. Ваша робота була *відмінною*, Полковнику.

Фред насупився, підняв склянку, але потім опустив її, не відпивши.

- Тоді, кажучи чесно, сер, я не розумію, для чого тоді я тут.

Джасіра відкинувся у своєму кріслі.

- Кілька маленьких речей. Я бачив ваш запит на розслідування роботи команди медіаторів. Розсекречення стенограми переговорів. Це мене здивувало.

Джасіра розминав плечі, говорячи, хоча у низькій гравітації Місяця вони навряд чи могли затекти. Певно, він провів багато часу на полях бою, а звички вмирили повільно.

- Сер, - сказав Фред повільно, обережно добираючи слова, - через трансляцію запис битви побачив широкий загал. Ми не можемо повернути джина назад до пляшки. Але схоже, ніхто не хоче говорити про повідомлення, яке вони там передавали нам у кінці. Ми...

- І як же ця інформація змінить щось? Ви виконали свою роботу, солдате. Команда медіаторів виконала свою. Кінець історії.

- Наразі, сер, все видається так, ніби люди, що захопили Андерсона, були наче не сповна розуму, а ми – карателями, - сказав Фред, але зупинився тільки-но зрозумів, що його голос ставав гучнішим. Заспокоївши тон, він сказав, - Мала статися якась помилка. Це друге повідомлення чітко доводить: вони думали, що здалися. Багато людей загинуло через це непорозуміння.

Джасіра посміхнувся, але в його посмішці не було ніякого гумору.

- Не карайте себе так. Ви заледве когось втратили, - сказав генерал. – У будь-якому разі, запит відхилено. В нас нема причин запускати розслідування з цього приводу. Запис бою опубліковано і, як ми бачимо наразі, працює на нашу користь. Чим простіше послання, тим більше людей його зрозуміє: Захопіть одну з наших станцій – і ми її відберемо назад. Жорстко. Ми лише сплутаємо карти, якщо про це почнуться політичні дебати.

- Сер, - сказав Фред, розгубивши усю теплоту в своєму голосі. – Я вбив 173 озброєних повстанців і більше тисячі цивільних під час операції. Ви винні цим людям – ви винні *мені* – показати, що ми вчинили правильно. Що, як ми можемо запобігти цьому наступного разу?

- Не буде ніякого наступного разу, - сказав генерал. – І ви про це потурбувалися.

- Сер, ви так кажете, ніби це взагалі не було помилкою. Хто дав наказ ігнорувати їхню капітуляцію та відправив мене? Це були ви?

Джасіра знизав плечима:

- Це не має значення. Ви зробили те, що від вас потребувалося. Ми цього не забудемо.

Фред подивився на свої долоні. Він півівся на ноги трохи швидше, ніж треба, підскачавши у низькій гравітації, і різко віддав честь. Джасіра налив собі ще склянку скотчу і випив її, так і лишивши Фреда стояти.

- Якись ще зауваження, сер?

- Вам дадуть Медаль Свободи.

Фредова рука онімліла, і опустилася, перервавши його салют.

- Я повертаюся у гравітаційний колодязь². Я вже надто старий аби всмоктувати вакуум. Вам наколють найвищу нагороду Десанту ООН, а невдовзі після цього дадуть вашу першу зірку. У вас з'явиться місце в ЗОВКОМі до кінця цього року. Постарайтеся хоча б зробити вигляд, що ви раді цьому.

Тиша розтягнулася. Фред чітко зосередився на порожнечі за три метри від нього. Доз дивився на нього майже хвилину – і здався.

- Гарзд. Чому б тоді не почати мені? – сказав Доз. – Ось, що трапилося. Ви спали з одним з десантників. Тримали це в таємниці, бо ви були командиром, а це було заборонено, чи не так? Тому ви дуже обережно захоплювали станцію.

² Кожне масивне тіло у космосі оточено гравітаційним колодязем. Тут мається на увазі гравітаційний колодязь Землі (прим. пер.).

Ви намагалися не допустити великих втрат, але вам не пощастило, і ваш коханець чи коханка помирає.

Обличчя Фреда було кам'яним та спокійним. Доз нахилився назад, опершись на довгій худій руці, наче він відпочивав під деревом у залитому сонячним сяйвом парку.

- Ви не можете отримати стандартну психологічну допомогу, - Доз продовжив, - бо тоді б ваші стосунки розкрилися, та вам за них досі соромно. У вас стається невеличкий зрив. Врешті-решт, ви ходите по барах АЗП в надії, що хтось вас вб'є.

Фред не відповів. Його ноги вже не просто оніміли – вони починали боліти. Доз усміхнувся. Здавалося, що він отримує від цього задоволення.

- Ні? – сказав бойовик АЗП. – Не подобається ця? Добре. Як щодо цієї? Перш ніж піти служити в Десант ви були проблемним хлопцем. Робили всілякі погані речі. Дикі речі. Служба була тим, що вас виправило. Зробила вас доблесним, чесним та належним слугою закону, яким ви є сьогодні. Але потім назовні вириваються кадри зі Станції Андерсона. Люди з вашого минулого дивляться новини, і хтось впізнає там вас. Ви повертаєтеся героєм, але тут щось відбувається. Вас шантажують через...ммм. Як щодо з'ясування? Чи ні. Оборудки з наркотиками. Ви робили веселі пігулки у кімнаті свого гуртожитку та продавали їх у клубах. Тепер ця історія повернулася та переслідує вас. У вас стається невеличкий зрив. І врешті-решт, ви ходите по барах АЗП в надії, що хтось вас вб'є.

Доз поводив рукою перед очима Фреда.

- Все ще зі мною, Полковнику? І ця теж не подобається? Гарязд. Може у вас була сестра, яка втекла за межі гравітаційної ями, і кудись пропала...

- Чому б тобі не зберегти сране повітря, - проричав Фред. – Для чого б ти там не прийшов, роби вже це – і закінчуй.

- Бо «чому» має значення, Полковнику. «Чому» завжди має значення. Якою б не була ваша історія, я знаю, як вона закінчилася. У кінці ви тут, розмовляєте зі мною. Це найпростіша частина, і я гадаю, ви тут шукаєте саме простоти.

- Що це в біса має означати?

Жінка з рушницею щось сказала. Або її астероїдянська говірка була надто нерозбірливою, або це був якийсь вербальний код АЗП, бо Фред не міг навіть розбити потік її складів на окремі слова. Доз кивнув, витягнув з кишені свій ручний термінал та щось у нього ввів. Фред нахилився вперед, намагаючись дати своїм ногам трохи кровотоку. Доз поклав ручний термінал назад.

- Ви змінилися, Полковнику. Ваша поведінка змінилася після Станції Андерсона. До того ви були черговим гівнюком із внутрішніх планет, якому не було діла, живе Пояс, чи вмирає. Ви сиділи на своїх базах, на майданчиках

зрежисованих інформаційно-пропагандистських програм та на поверхах станцій, де служба безпеки оплачується податками з Землі. А тепер – ні.

Я жив у Поясі все своє життя. Я знав багато чоловіків, які хотіли померти. Вони поводитися прямо як ви. Жінки – ні. Я ще не розібрався в цьому, але чоловіки? Навіть якщо врешті вони виходять у шлюз чи ковтають пістолет, завжди є ця частина перед тим. З ризиками. З надією, що Всесвіт зробить це за них. Спростить справу. І Пояс – це середовище, яке не прощає помилок. Коли хтось хоче померти, стати на слизький шлях, як правило, вже достатньо.

- Мені насрати, що ти думаєш, - сказав Фред. – Мені насрати, що ти хочеш чи кого ти там знаєш. І цей твій пиздіж рівня популярної психології? Можеш запити молоком. Мені нема в чому перед тобою виправдовуватися. Я виконав свою роботу і не соромлюся жодного рішення, яке я зробив. З тією самою інформацією, я вчинив би так само знову.

- «З тією самою інформацією», - сказав Доз, фіксуючись на фразі. – Значить, ви про щось довідалися?

- Від'їбися, Дозе.

- Що це було, Полковнику? Яка така інформація може перетворити Різника Станції Андерсона на самогубця? Що такого може зробити його боягузом?

Сто сімдесят астероїдів, які захопили Станцію Андерсона, поки ще не вчинили агресивних дій. Фред дивився на станцію, через інфрачервоні сенсори.

- Пріоритетна передача від ЗОВКОМУ, сер, перевірено та верифіковано, - сказав офіцер розвідки з монітору. – Особисто вам. Відправляю зараз.

Повідомлення складалося лише з одного рядка тексту.

ДОЗВІЛ НА ВЗЯТТЯ СТАНЦІЇ НАДАНО.

І все. Тридцять сім годин переговорів завершилися. Командування Зовнішніх Планет втомилася чекати та випускає собак.

Фред викликав майора роти та сказав:

- Ставте всіх на рейки. Ми йдемо на штурм. Зворотній відлік на одну годину.

- Вас зрозумів, сер, - сказав майор з більшим задоволенням, ніж Фредові було комфортно бачити.

Одна година до проникнення на станцію. Фред викликав команду медіаторів на командному судні.

- Команда Медіації на зв'язку, - сказав Капітан Сантьяго, командуючий групи.

- Капітане, це Полковник Джонсон. Нас авторизували для взяття станції. Мої люди входять через годину. Чи залишилися в нас запасні варіанти? Остання надія? Ви попередили їх про штурм?

Для таємничості не було причини. Сховати три човника на абордажних маневрах було просто неможливо.

Тиша на іншому кінці розтягнулася, і Фред був майже готовий перевірити, чи канал досі відкритий, коли відповідь нарешті надійшла.

- Полковнику, ви сумніваєтеся в моїй роботі, сер?

- Ні, Капітане. Але я відправляю шістьсот десантників до станції. На додачу до 170 супротивників, там ще більше тисячі цивільних. Багато з них, якщо не всі, можливо, помруть до кінця дня. Я лише хочу впевнитися, що ми вичерпали усі інші можливості, перед тим, як ми візьмемося до...

- Сер, в мене є свої накази, так само, як і у вас. Ми зробили все, що могли, але Команда Медіації наразі відступає. Тепер ваш хід.

- Я лише один, хто не бачить у цьому сенсу? – сказав Фред. – Вони стверджують, що захопили станцію через тривідсотковий збір на продаж вантажу? Вони ж вже викинули адміністратора, який це ввів, у бісів шлюз. Їм більше нічого не виграти від того, що вони змусять нас битися.

Єдиною відповіддю був статичний шум.

- Дайте мені з ними поговорити, - сказав Фред. – Може, якщо вони почують це іншим голосом, вони зрозуміють...

- Сер, - перебив Сантьяго. – Я не маю на це дозволу. Хочете посперечатися? Викликайте Генерала Джасіру у ЗОВКОМі. Кінець зв'язку.

Фред кинувся на Доза, відштовхуючись онімілими ногами, та Доз відскочив назад. Фред з усієї сили повалився на підлогу. На секунду світ навколо замерехтів, і він відчув смак крові. Він поповз уперед, намагаючись вхопити ноги Доза хоча б зубами, якщо він не міг вигадати нічого кращого. Він бачив астероїдянина до колін, відступаючого нагад. Фред вигнувся. Щось на його лівому плечі видало різкий тріскучий звук, і гострий біль вистрілив у його шию. Тоді жінка вийшла вперед.

Він подивився вгору, на трикутний ствол флешетної рушниці, його погляд перейшов на очі жінки. Їхній колір нагадував океан, як його було видно з орбіти. В них не було жалю. Її великий палець був на запобіжнику. Її вказівний – на спусковому гачку. Невеличкий натиск – і рушниця випустить сотню шипів, тонших за голки, крізь його мозок. І вона цього хотіла. Напруга на її плечах та кути її обличчя видавали те, наскільки вона хотіла його прикінчити.

- Ваша проблема, - сказав Доз спокійним голосом так, ніби вони сиділи десь у барі та розмовляли за пивом, - і я не маю це на увазі як закид до вас конкретно. Це правда про всіх, хто не виріс у Поясі. Ваша проблема в тому, що ви марнотратні.

- Я не сраний боягуз, - сказав Фред крізь швидко набряклу губу.

- Авжеж, ви боягуз. Ви розумний, ви здоровий. Може кількасот чоловік із сорока мільярдів мають вашу комбінацію таланту та тренування. І ви намагаєтеся змарнувати такий цінний ресурс. Ви як добродій, що відкладає заміну пломб на своєму шлюзі, доки вони не починають пропускати повітря. Ви думаєте, що це лише трошки. Це не має значення. Ви просто ще одна людина. Помрете – невелика втрата.

Він почув кроки Доза позаду себе, але його погляд був на рушниці. Доз узяв Фреда за комір та потягнув угору, доки той не став знову на коліна.

- Коли я ріс, батько вибивав з мене лайно, якщо я плював не у водозбірну трубу, бо нам потрібна була вода. Ми не марнуємо тут речі, Полковнику. Ми не можемо собі цього дозволити. Хоча, ви ж розумієте. Чи не так?

Повільно, Фред кивнув. Кров стікала його підборіддям, хоча Доз та жінка навіть не підняли на нього руки. Він сам собі це заподіяв.

- Коли мені було років п'ятнадцять, я вбив свою сестру, - сказав Доз. – Я не хотів. Ми були на тій каменюці, за тиждень льоту від Станції Еросу. Ми виходили з корабля, аби забрати зразки для досліду, що застрягли в насосі. Я мав перевірити пломби на її скафандрі, але я був не у настрої. Мені ж було п'ятнадцять, знаєте ж? Тож я зробив це т'яп-ляп. Ми вийшли назовні, і все здавалося нормальним, аж поки вона не смикнулася вбік, підібрати каменюку. Я почув це через радіозв'язок, звук, наче щось луснуло. В нас були ці старі скафандри української моделі. Міцні, наче каменюка, але потім ламалися повністю та одразу.

Доз знизав плечима.

- То ти сраний шматок лайна тоді, так? – сказав Фред, і Доз усміхнувся.

- Почувався так, далебі. Досі інколи відчуваюся. Я розумію, чому хтось захоче померти після подібного.

- То чого б не вбити себе, га? – спитав Фред і сплюнув темно-червоний згусток під ноги Доза.

- У мене було ще три сестри, - сказав Доз. – Комуś треба було перевіряти їхні пломби.

Фред хитнув головою. Його плече зненацька відізналося болем.

- Навіщо ти мені це кажеш?

- Будує рапорт, - сказав Доз. – Як, працює?

Фред засміявся ще до того, як зрозумів, що засміється. Доз показав щось рукою, і жінка підняла рушницю, йдучи назад до своїх дверей.

- Отже, Полковнику, - сказав Доз. – Яку інформацію ви отримали на Станції Андерсона, що опинилися тут та розмовляєте з сумним мішком лайна на кшталт мене?

Фред повільно зітхнув.

- Це було повідомлення, яке відправили нам, коли ми входили, - сказав він. – Повідомлення, якого я не побачив аж поки не стало запізно.

- Покажіть, - сказав Фред.

- Тут є декілька речей, - сказав лейтенант. – Маємо фрагмент, який так і не відправили. І одне, що здається, ніби відправляли на командний корабель, лишивши на нескінченному повторенні. А також трансляція, що на вигляд просто збірка сигналів з камер спостереження.

- Покажіть спочатку невідправлену частину.

Відео почалося, і на тому боці екрану з'явився чоловік у шахтарському комбінезоні. Фред мав сюрреалістичне відчуття, дивлячись на те, як живий чоловік розмовляє, коли його труп холонув, лежачи позаду.

«Я міг попередити його, що це станеться».

Мертвий чоловік сказав:

- Мешканці сонячної системи, мене звать Марама Браун. Я – позаштатний шахтарський механік на контракті у Кооперативної Індустріальної Групи Андерсона-Хйосуна. Я і група моїх однодумців взяли контроль над станцією дозаправки, що належить компанії.

Фред натиснув на паузу та повернувся до лейтенанта. Погане передчуття повільно заповнювало його нутро. Мертвий чоловік розраховував, що це повідомлення вийде в світ. Навіть знаючи, що сигнал глушили, він очікував, що повідомлення почують.

- Куди йшли записи з камер спостереження? – запитав Фред.

- Зараз перевірю, сер, - відповів лейтенант і зв'язався з командою радіоелектронної боротьби на Дагмарі. Фред прибрав звук їхніх переговорів та натиснув на відтворення.

- Я вважаю – ми всі вважаємо цей вчинок виправданим через те, що тут відбулося. Людина на ім'я Густав Марконі, адміністратор станції, недавно запровадив додатковий тривідсотковий збір на торгівлю припасами. Я знаю, що для деяких з вас це не здається багато, але більшість з нас живуть тут на

межі виживання. Старателі, вільні шахтарі... ти або нападаєш на жилу, або голодуєш. Так тут усе влаштовано. Але тепер багатьом з нас доведеться купувати на три відсотки менше припасів, бо вони стали рівно на стільки дорожчими. Ти можеш їсти трохи менше їжі. Ти можеш пити трохи менше води. Ти може, навіть, можеш літати повільніше, розтягуючи запаси палива. Ти можеш запустити життєзабезпечення лише на необхідний мінімум. Але...

- Сер, - сказав лейтенант, і Фред знов зупинив відтворення. – Сер, передача, принаймні її частина, все-таки вийшла. Вони лишили вузькопроменевий приймач та трансмітер для подальшої передачі закріпленими на камені просто за межами радіусу нашого глушіння. Ми впустили це. Але комп'ютерники з РЕБ триангулювали його місцезнаходження, і відправляють Фантом для ліквідації.

«Запізно», - подумав Фред і натиснув кнопку відтворення знов.

- ...що як ти вже на необхідному мінімумі? Тоді кожен рік просто не дихати три дні? Могло б якраз покрити це. Або не пити воду три дні. Або не їсти три дні, коли ти й так на межі голоду. Коли вже не лишилося на чому економити, чим ти це тоді компенсуєш?

Марама відвернувся від камери на секунду і, коли він повернувся обличчям знов, у його руці був ручний термінал. Він підвів його до екрану. На дисплеї була світлина маленької дівчинки. Вона була вдягнена у пудрово-синій комбінезон зі словом «Хінекірі», вишитим вручну на грудях, і посміхалася маленькими кривими зубками.

- Це моя дівчинка, моя Кірі. Їй чотири роки. В неї те, що лікарі називають «гіпоксичною травмою мозку». Вона народилася трохи зарано і, замість приміщення з високою концентрацією кисню, в якому вона мала зустріти свої перші дні, вона була на моєму старательському кораблі, де повітря трохи розрідженіше, ніж в базових таборах біля Евересту на Землі. Ми навіть не помітили, що щось не так, аж поки не зрозуміли, що вона не розвивається нормально.

Він відвернувся від камери та поклав термінал.

- І вона така не одна. Проблеми розвитку, спричинені нестачею кисню та харчування, стають дедалі частішими. Коли це пояснили Містерові Марконі, його відповіддю було: «Працюйте більше, і зможете купити більше». Ми скаржилися до головних офісів Андерсона-Хйосуна, але ніхто нас не слухав. Ми скаржилися в Управління Зовнішніх Планет на Місяці. Це не... Ми не збиралися захоплювати станцію. Воно все просто сталося, - сказав чоловік. На мить його голос ніби завагався. Поки Фред дивився, чоловік змусив себе заспокоїтися.

- Ми хочемо, аби всі знали, що окрім Містера Марконі, чії злочини прямо привели б до смерті тисяч астероїдів, ніхто не постраждав, коли ми захоплювали станцію. Ми не хочемо, аби хтось ще постраждав. Ми не любимо

насилля, але нас загнали у кут, з якого нам було нікуди відступати. Ми розмовляли з військовим переговорником ООН вже протягом двох днів. Незабаром ми передамо їм станцію. Ми оприлюднимо це повідомлення перед процесом передачі, аби впевнитися, що нашу історію почують. Я сподіваюся, нікому не доведеться робити щось подібне знов. Я сподіваюся, що після цього всього люди почнуть говорити про те, що тут відбувається.

Відео закінчилося. Фред запустив вузькопроменеве повідомлення, відправлене команді медіаторів під час штурму.

Знов Марама Браун, цього часу він тримав пістолет, а його обличчя скривлене від страху.

- Чому десантники стріляють? – сказав він скрипучим від паніки голосом. – Нам лише потрібно трохи часу! Ми здаємося!

Повідомлення одразу повторилося. Фред зупинив його та вимкнув.

- Сер.

Фред глибоко зітхнув, аби перестати відчувати раптову слабку нудоту.

- Говоріть, Лейтенанте.

- Фантом передає точне потрапляння. Передавач підсмажено. Але, гм...

- Кажіть вже, солдате.

- Він більше не передавав. Що б вони не відправили, вони вже закінчили це відправляти.

Фред підняв журнал з'єднань і підтвердив, що підозрював: Марама Брауну так і не судилося відправити свій маніфест. Фреду наказали входити, а Марама займався порятунком свого життя. Але його остання передача до медіаторів пройшла нормально. Вони мали знати.

- Сер? – сказав лейтенант.

- Не має значення. Викликай комп'ютерників та скажи, щоб вони зняли ядро комп'ютера. Я піду знайду офіцера цивільного зв'язку та розпочну фазу допомоги цивільним.

Лейтенант хихикнув.

- Ось, малі, - сказав він. – Ми підірвали вашу станцію до бісової матері. Тримайте безкоштовні готові пайки та книжки з наклейками від Десанту ООН.

Фредові не було до сміху.

- Ви мали розуміти, в якому відчаї вони там були, - сказав Доз.

- Авжеж, - сказав Фред. – Це було в усіх рапортах. Дідько, це ж було і в новинах. Збільшення витрат. Люди борються за найнеобхідніше. Це крутили постійно. Увімкни новини зараз – про це досі говорять.

Кров перестала текти з Фредового рота, але зсередини його губа досі мала солонуватий присмак. Його плече віддавало слабким болем. Темне коло крові лежало розмазаним на покритті підлоги перед ним.

- Та цього разу було інакше? – сказав Доз. Не прозвучало ні сарказму, ні гніву. Проста цікавість.

Фред сіпнувся. Його ноги були нікими шматками м'яса. Він не міг нічого відчувати. Якби хтось встромив ножа у його стегно, він дивився б на це так, ніби це роблять з кимось іншим.

- Той чоловік мав маленьку дівчинку-інваліда, - сказав Фред. – І я вбив його.

- Об'єднані Нації відправили б просто когось іншого, - сказав Доз.

- Я вбив його, бо він хотів, щоб у неї було більше повітря для дихання, - сказав Фред. – Я вбив її татка, коли він намагався скласти зброю, і вони дали мені медаль за те, що я це зробив. Тож ось, будь ласочка. Оце сталося на Станції Андерсона. Що ти збираєшся з цим робити?

Доз хитнув головою.

- Надто просто. Ви вбили багато татусів. Чим цей особливий?

Фред почав говорити, зупинився, спробував знову.

- Вони використали мене. Вони перетворили це на повідомлення всім про те, що не треба залупатися на Землю, бо глядіть, як ми вас виїбемо лише тому, що ви викинули зі шлюзу адміністратора на чортом забутій станції. Вони зробили з мене обличчя непропорційної відповіді. Зробили з мене різника.

Промовляти ці слова було боляче, але в цьому було також і дивне полегшення. Доз встромив у нього свій погляд, його обличчя не виражало нічого. Фред не міг дивитися йому в очі.

Доз кивнув, наче вирішуючи, потім запустив руку у кишеню і дістав складаний ніж. Коли він розклав його, лезо було старим та в борознах. Фред глибоко вдихнув та повільно видихнув. Він був готовий. Доз підійшов до нього ззаду. Швидкий порух по шиї – і Фред стік би кров'ю за чотири хвилини. Пірні ніж у нирку – і це зайняло б години. Розітні шнур, що зв'язував його руки – і це зайняло б роки.

Доз розітнув шнур.

- Це був не суд, - сказав Фред. – Ти тут не для того, щоб виносити мені якийсь вирок.

- Навіть і не збирався, - сказав Доз. – У сенсі, якби справа дійсно була в тім, що ти трахав когось зі своїх десантників, я б викинув тебе у шлюз, марнотратно це чи ні. Але я був цілком впевнений, що маю рацію.

- То що буде тепер?

Доз потягнув Фреда вперед. Сотні маленьких голок почали колоти Фредові руки. Доз перерізав шнур на ногах.

- Якщо хочеш легкого виходу, йди вбивай себе у свій вільний час і припини спокушати АЗП взяти за це відповідальність. У мене достатньо поганої репутації і без вбивства героя Станції Андерсона.

- А в іншому разі?

Доз знову сів на схрещені ноги, складаючи ніж однією рукою.

- Я не витрачаю ресурси, Полковнику. Хочеш померти – це не принесе тій дівчинці та її батькові абсолютно нічого. Якщо хочеш примиритися з нею і з такими як вона, твої вміння стали б мені в нагоді. Ти – рідкісний ресурс. Ти маєш знання та навички, і як той, хто відомий на всю систему за вбивство астероїдів, ти цілком здатен бути нашим найсильнішим захисником. Все, що треба – це полишити все, що ти знав і любив. Життя, яке побудував для себе. Захоплення всіх, хто на тебе дивиться. Все, що ти й так втратив.

- То це була співбесіда.

Доз підвівся, кладучи ніж до кишені. Його усмішка тепер сягнула очей.

- Це ти мені скажи, - відповів Доз. Потім звернувся до жінки, - *Г'утегао фонг. Мі фін'їш каол хія.*

- *Саса*, - сказала вона, притискаючи гвинтівку до плеча, наче професіонал.

Двоє вийшли разом, лишаячи Фреда на підлозі, масажувати пальцями свої агонізуючі ноги, коли відчуття почали вертатися.